

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 427/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Petra Zajaca**, advokáta, Sládkovičova 34, Bánovce nad Bebravou – správcu úpadcu ALTINN STORES s. r. o., Centrum I. 1419, Dubnica nad Váhom, IČO 47 913 151, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 38K/25/2023-119 z 10. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38K/25/2023-119 z 10. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 38K/25/2023-75 z 28. novembra 2023 (v Obchodnom vestníku zverejneným 4. decembra 2023) bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti ALTINN STORES s. r. o., Centrum I. 1419, Dubnica nad Váhom, IČO 47 913 151 (ďalej len „úpadca“), a sťažovateľ bol ustanovený do funkcie správcu.
3. Návrhom z 26. marca 2024 sa sťažovateľ domáhal určenia paušálnej odmeny správcu za výkon funkcie do prvej schôdze veriteľov [v nadväznosti na § 43 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v spojení s § 12 ods. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia

zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov]. Sťažovateľ sa domáhal určenia paušálnej odmeny 4 600 eur.

4. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o priznaní paušálnej odmeny sťažovateľovi vo výške 2 300 eur. V napadnutom uznesení okresný súd uviedol, že do súpisu majetku boli zapísané položky – peňažné pohľadávky úpadcu voči konateľom úpadcu v úhrne 62 500 eur, ktoré však podľa okresného súdu sťažovateľ zapísal predčasne. Argumentoval, že do súpisu majetku je sťažovateľ ako správca oprávnený a povinný zapísať majetok úpadcu, ktorý je možné okamžite začať speňažovať v príslušnom štádiu konkurzu. Poukázal na to, že pohľadávku úpadcu voči štatutárom titulom zmluvnej pokuty za včasné nepodanie návrhu na konkurz (o ktorej ešte nebolo rozhodnuté súdom, resp. ktorá nie je štatutárom uznaná a nie je ustálené, či vôbec vznikla a či existuje) nemá správca umožnené začať speňažovať a to až do momentu jej právoplatného a vykonateľného priznania súdom, resp. uznania štatutárom, pretože § 74a zákona o konkurze a reštrukturalizácii správcovi ustanovuje presný procesný postup na jej uplatnenie. Dospel tak k záveru, že túto pohľadávku nie je možné zapísať do súpisu majetku pred ich právoplatným priznaním súdom, resp. pred ich uznaním zo strany štatutára. Vyslovil názor, že až momentom právoplatnosti rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu, resp. uznaním štatutára sa pohľadávka za včasné nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu stáva majetkom úpadcu a je možné ju speňažovať podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi okresného súdu o čiastočnom nepriznaní mu paušálnej odmeny. V ústavnej sťažnosti namieta, že boli uplatnené dva odlišné prístupy pri určení majetku na účel vyhlásenia konkurzu a pri určení majetku na účel priznania paušálnej odmeny správcu. V tejto súvislosti poukázal na to, že na účel vyhlásenia konkurzu sa pohľadávky úpadcu z titulu nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa § 11 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii považujú za majetok úpadcu (dokonca len existencia týchto pohľadávok v štádiu rozhodovania o vyhlásení konkurzu bez existencie ďalšieho majetku úpadcu je dostatočná na to, aby konkurzný súd prijal záver o dostatku majetku pre vyhlásenie konkurzu). Naopak, na účel priznania paušálnej odmeny správcu po vyhlásení konkurzu konkurzný súd tieto pohľadávky úpadcu už nepovažuje za majetok podliehajúci konkurzu, ktorý mal sťažovateľ zapísať do súpisu, ale považuje ho za majetok predčasne zapísaný sťažovateľom do súpisu. To podľa sťažovateľa nemá zákonnú oporu. Uviedol, že za speňažovanie pohľadávok ako majetku úpadcu je možné považovať aj prijatie plnenia z týchto pohľadávok od konateľov úpadcu na základe výzvy sťažovateľa podľa § 74a zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Argumentuje, že neexistencia právoplatného rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu, resp. neexistencia uznania konateľa nie je prekážkou pre speňažovanie postupom podľa § 74a zákona o konkurze a reštrukturalizácii iba na základe výzvy správcu. Preto podľa sťažovateľa neobstojí záver okresného súdu, že až momentom právoplatnosti rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu, resp. uznaním štatutára sa pohľadávka za včasné nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu stáva majetkom úpadcu a teda je možné ju speňažovať podľa príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nie je preto podľa sťažovateľa zákonný dôvod na to, aby sa na túto pohľadávku neprihliadalo aj pri určení paušálnej odmeny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením.

7. V prvom rade ústavný súd dáva do pozornosti, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy malo dôjsť nesprávnym právnym názorom okresného súdu v súvislosti s aplikáciou jednotlivých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v dôsledku čoho mu mala byť priznaná paušálna odmena v nižšej výške, ako požadoval. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, resp. v jej petite nenamietal porušenie práv zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy napadnutým uznesením, ale navrhol len vyslovenie porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy.

8. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd zároveň uvádza, že „článok 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zabezpečuje každému rovnaké predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú upravené v Ústave Slovenskej republiky alebo v ďalších zákonoch. Vlastnícke právo každej osoby má rovnaký zákonný obsah a požíva ochranu bez ohľadu na to, či ide o štát, právnickú osobu, obec alebo fyzickú osobu. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy však nemožno vyvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi.“ (I. ÚS 128/95). Na základe uvedeného by preto, so zreteľom na sťažovateľom namietané porušenie „len“ základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo možné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť v dôsledku absencie namietania porušenia aj ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy.

9. Avšak ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu ochrany ústavnosti, preskúmal ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie, pričom dospel k záveru, že toto nenesie znaky svojvôle alebo že by jeho vydaním došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal možnosť konštatovania porušenia práv sťažovateľa.

10. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

11. Pretože je sťažovateľovi obsah napadnutého uznesenia dostatočne známy, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobne rozoberať. Len pre doplnenie uvedie, že okresný súd poukázal na to, že pre určenie výšky paušálnej odmeny správcu do konania prvej schôdze veriteľov je smerodajná práve súpisová hodnota majetku zapísaného zo súpisu bez poznámky v čase konania tejto prvej schôdze veriteľov. Zároveň uviedol, že do súpisu majetku boli peňažné pohľadávky úpadcu proti jeho konateľom zapísané predčasne, a to z dôvodu, že tieto pohľadávky nebolo možné v príslušnom štádiu konkurzu začať okamžite speňažovať. Dôvodom bolo, že existencia a vznik týchto pohľadávok ešte neboli relevantne preukázané (ich právoplatným priznaním súdom, resp. uznaním štatutára). Až momentom právoplatnosti rozsudku o uložení povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu či uznaním štatutára sa predmetná pohľadávka stáva majetkom úpadcu a je možné ju speňažovať. Podľa posúdenia ústavného súdu prijaté závery okresného súdu prezentované v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné označiť za rozporné s obsahom rozhodných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Napadnuté uznesenie tak nie je možné označiť za arbitrárne či popierajúce zmysel a účel vo veci uplatneného právneho predpisu.

12. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

13. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia (I. ÚS 1/2020). Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu